

Икономическите условия във Фр

-не са така класически, каквито проследихме във Англия. Във Фр господства феодалната система, монопола върху земята се реализира посредством феодалната система. Тези тенденции на трансформация на феодалната икономика в много малка степен се наблюдават. Изобщо феодалният режим владее положението и действа извън границите на икономическата принуда и базата на тази система е аграрния сектор, а Фр е много по-изостанала от Англия. В този отрасъл са заети над 90 процента от населението, а в същото време той създава голяма част от продукта. Предвид запазването на властта на феодалния режим с неговите регламенти спъващи търговията, този режим не способства предвид икономическата дейност, води до упадък. Наблюдава се в този период (Луи 14) аграрният сектор се намира в криза. За това състояние до голяма степен роля изиграва и провежданата политика на меркантилизма, която от гледна точка на тази практика е позитивна, но развитието на меркантилизма до голяма степен е за сметка на аграрния сектор, което допринася за кризата в агр стоп. Тези отрасли се субсидират, всичко е за износ, ниски изкупни цени на зърното и забрана на износа.

Когато държавата се намесва в ценообразуването и се държат ниски те не дават възможност за възпроизводство в отрасъла. Смисъла на зената е да възстанови разходите по производството и съдържа излишък, наречен печалба. Когато цените са ниски на основния продукт те не способстват за възпроизводство. Нещата стават още по-тежки заради войните, но губи войната за испанското наследство, губи колонии, пазари, територии и тези мерк отрасли за износ увисват във въздуха – не вършат работи. Те са субсидирани от аграрния сектор и от там идва цялата криза. Изобщо аграрния сектор става центъра на вниманието и това до голяма степен оказва за Франция влияние върху характера на икономическата мисъл.

Буагилбер (БД) дълго време е разсъждавал над тези проблеми. Утвърждава че богатството се състои от сумата на потребителските блага, сумата на потребителните стойности и че най-важният източник е сел стоп. В тази връзка предвид на тези манипулирани, регулирани цени, изхождайки от тезата че богатството създава производството, БД има идея за справедлива цена – стст. Справедливата цена, той я свързва с труда и работното време, но счита, че тя може да се установи при пропорционално или обективно разпределение на трудаи работното време между отделните отрасли илии подотрасли на икономиката, като това разпределение зависи от пазарните сили и конкуренцията, като категорично отхвърля манипулирането на цените. В тази връзка той предхожда физиократите по отношение за идеята за естествения ... Той счита че нещата трябва да се остави на естествения ход, да оставим природата да работи. Да оставим цените сами по естествен начин да се формират от търсене и предлагане, пропорционално на разпределението на труда и така цените ще

са справедливи, истински. Това е неговата теза – ненамеса на държавата в ценообразуването, а да оставим те сами да се определят.

Идентифицирайки феодалния режим и меркантилизма, антимеркантилизма на БД е краен. Парите за него са само средство за постигане на целите на размяната. Чуди се защо хората идентифицират парите със богатството. Счита, че всички злини идват от парите. И навярно е прав, защото усеща във връзка с функцията на парите за оценка на стойността (още при пети се допуска отклоняване на цената от стойността, защото зависи от стойността на стоковото благо, стойността на благородния метал, факторите за размяна – търсене и предлагане, затова още тук се допуска отклонение на цената от стойността.) БД има предвид това, отчитайки манипулирането на цената, особено цената на зърното под стойността и това тегли отрасъла към упадък. В този план е неговото отрицание, разбира се при отстояване на стоковото производство и допускането на парите само като средства за размяна. Парите са в основата на изкривяване на цените под (справедливата цена) стот и упадък.

Изобщо проблемите на кризата, производството и реализацията са в основата на възгледите на БД и той предлага в тази връзка едни данъчни реформи, които да стимулират производството и реализацията чрез стимулиране на нискоценовите групи. БД се докосва до някои положения каквито са състоянието на обществото в криза от икономическа нереализация. Той казва хората могат да умират, както от недостиг, така и от излишък. Оковите са неведомите икономически сили на кризата – невъзможност за реализация на излишъците произведени от производителите. Това състояние на стопанството във Фр, финансите на държавата, тежестта, която меркантилизма оказва върху развитието на аграрния сектор се запазват и при Луи 15. При него даже се задълбочава. Меркантилизма, който този режим се опитва да използва за подобряване на финансите на страната във военната криза окончателно се проваля. Това е свързано със експеримента на Джон Лок, който си предлага услугите с идеи, изхождащи от капитала да поправи финансите на страната. По времето на кризата му дават карт бланш. Съставя се първата кралска банка, акумулира огромни средства, с които уж ще се вложат инвестиции по поречието на Мисисипи, но те така и не се правят. Пирамидата в началото върви, изплащат се дивиденди от новите постъпления, в един момент всичко се изчерпва и банката рухва и така модерният мерк още повече се компроментира, което определя основната икономическа мисъл в полето на аграрния сектор.

Идеята за пораждането на физиократическата теория и до голяма степен обяснява през антимеркантилистическото обстоятелство, че те не разработват теория за стойността, което се счита това за тяхно слабо място. Те работят с натура. Физиократите (глас на природата) абсолютизират като източник на богатството не производството въобще, а само сел стопанство. В този план е идеализацията на сел стопанство, но

тя е идализация на капитализма във агр сектор. В същото време като антитеза на феодализма и мерк.??? Школата на физиократите започва с Кене и приключва при Тюрго. Това е така защото по начало физиократичната теза и доктрина тя е реформаторска, има части от капитализма чрез реформи. Докато френската революция много по-радикално постига тези цели, които чрез реформи са се опитали да подскажат физиократите.

Представители са: Кене, един Маркиз някойси, е Дюпон ..., един съветник на Екатерина Велика, Тюрго и др. Те са се наричали икономисти, членовете на тази школа, държали са се като секта, мислили са ги за сектанти някакви. Кене, който е глава на тази школа, е лекар по образование, а едва на 60 год се занимава с икономически проблеми. Той явно е добър лекар, издига се, започва да лекува Луи 15 и получава благородническа титла. Кене подобно на Пети принася методологията от естествените науки в обществените, в икономиката. Той упреличава обществото, стопанството на организма, така както е човешкия организъм. От тук той прави много важни изводи напр така както чов организъм се подчинява на естествени закони, за да съществува, така и стопанския организъм (ик, сел стоп), според Кене се подчинява на обективни, естествени закон, на които закони никой по никой начин не трябва да пречи, та даже и с добри намерения. В този план физиократите издигат идеята за икономическия либерализъм, свободата на действието на икономическите закони. Те издигат крилата фаза „Оставете ни да правим!“. Всъщност от тези обективни икономически закони, физиократите разбират механизма на пазара, на търсенето, предлагането, конкуренцията като нещо естествено. Ако организъмът по някаква причина е болен към него трябва да се прилага терапия, ако е здрав – хигиена. Идеята за обективното действие на стопански закони, на които почива функционирането на стопански организъм, за да функционира по най-добър начин, не трябва да се разбира като фатализъм у физиократите. Напротив като компонент на свободното функциониране на този организъм. Физ виждат свободата или свободното действие, инициатива, творчество на стопанстващия субект, освободен от всякакви извъникономически принуди. При това тази свобода не е абстрактна, а тя е неотделима от свободата на личната, частна собственост. На вътрешната принуда в отличие на собствеността при феодалната принуда. Кене и физ много точно са уловили значението на тази собственост, която многократно мотивира интереса на хората, при която се постигат огромни стопански резултати, несравними с резултатите на базата на феодалната частна собственост, на базата на извъникономическите подбуди.

Като цяло физ успават, ние ще видим, на базата на този подход, уприличавайки ик на базата на един организъм на базата на едни естествени закони, успават да постигнат една по-висока системност на тези знания. Даже в таблицата на Кене се дава обяснение за физиологията на едно икономическо стопанство, макар и в една феодална обвивка.

Крайгълен камък в теорията на физиократите е теорията за чистия продукт. Това е излишък от потребителски блага (те в натура разглеждат и автоматично ги остойностяват) над издръжките за производство. Такъв излишък се създава единствено от сел стоп производство, защото само там действат природни сили, където природното вещество нараства и да се създаде в повече от колко е разходвано. Да се създаде продукт, чиято величина е по-голяма от разходите за създаването му. Източник на чистия продукт при Кене са масивите на природата. Този излишък се съставя в зависимост от стойността на издръжките по производството (стст рди по производството). Физиокр разбират РЗ като минимум средство за съществуване, тя се представя като по-малка стст величина от продукта на труда и разликата в този план се поставя в зависимост от труда. Или благодарение на силите на природата труда създава повече отколкото са разходите за средства за производство и мин издръжка на работника. Подобна теза извежда Тюрго. В другите отрасли чист продукт не се създава, защото там не действат природните сили. Търговията нищо не създава, а само се обенят равни стойности, разбирани като равенство по издръжките. Тук даже се застъпва тезата за равенство на размяната. Ако се печели от търговията то тази еквивалентност се нарушава. В промишлеността излишък не се създава, но се произвежда, на базата на преобразуване на базата на вече създаденото. Създаването на този продукт по стойност на издръжките за производство.

Възоснова на това Кене прави класово сечение на обществото. Заетите в агр сектор произвеждат, наемат земя от аристокрацията се определя като производителна класа. Техния труд в случая е продуктивен. Класата заета в несел стоп е безплодна класа и класата на собствениците, която отдава земята, която владее и затова тя получава аренда.

В порядъка на източниците на нарастването на производството или факторите на производството Кене има разбиране за капитала, но различно от мерк, които го свързват със такъв какъвто се явява като търговски капитал: пари стока пари прим. Физ имат разбиране за капитала само във неговата производителна форма. Пари се инвестират с цел производство, което в крайна сметка ще е в по-голяма величина. Кене не използва капитал, а аванас. Той за първи път диферинцират капитала на основен и оборотен според движението на отделните части на катпитала. Според оборота на отделните части на капитала. Тези термини не се използват, а се използват първоначални(основен) и ежегодни(оборотен). Първоначалния вкл – оръдия за производство, производствени сгради. Критерия за разграничение е възосновата на участието в производствения процес. Първоначалния участва в целия процес и се изхабява постепенно, като се пренася начаста в готовата продукция. Ежегодния – семена, храна на животни, рз. Ежегодните аванси изцяло участват в производствения процес и изцяло както по ст ст така и по натура се възстановяват в сел стоп продукт.

Всички тези постановки им служат, за да отговорят на основния проблем – от какво зависи моралното производство, щото то да не е в упадък. В този план Кене иска да отговори на въпроса: От какво зависи при нормално функциониране на стоп, без външни намеси, всяка година да не намалява възпроизводството, а да е константно. По-сложния въпрос е при какви условия може да има увеличение.(разширено възпроизводство) Кене отговаря с един модел – таблица за възпроизводството и обръщението на обществения капитал. За да реши въпроса Кене допуска някои опростявания. Той се абстрахира от външната търговия, допуска неизменност на цените, допуска че всички налични предмети за потребление се консумират в рамките на 1 година. Освен това Кене изключва от анализа вътрешноотрасловия обмен, защото проблемите на вътрешноотрасловия обмен са аналогични на тези на междуотрасловия. Допуска 10% изхабяване на авансите (аморт норма).

Таблица на Кене. – виж в учебника за подробности

Изходни положения в началото на годината, края на годината и какво трябва да стане за да се стигне до изходното положение.

В края на годината нещо трябва да стане нещо, за да се възстановят изходните положения. Трябва да се осъществи междукласова размяна.

Производителната класа на пазара ще излезе без 2 (ЕА) и ще излезне с 3 на пазара, безплодната със своите 2,а чистия продукт се присвоява то класата на собствениците под формата на рента.

Тесните места са отсъствието на капитал. Тази таблица е изключително продуктивна като идея и върху нейния модел се опира Смит, Маркст, съвременници за базата на БВП.

Трактат за таксите и налозите, пол аритметика, пол анатомия на ирландия. Осн проблем, с който Пети се занимава е проблема за разкриване на природата на цената, на стойността. Той не бурави с понятието ст ст, а с термините пол и естествена цена.

Под пол цена той разбира паз цена на стоките, както тя се проявява и колебае в резултат на пазарните сили около своя естествен център – естествена цена стойността. Стойността той определя с труда или със сравнителното количество труд за производството на стоковите блага. Дава един пример за перуански мини, където се произвежда сребро: 1 сребро е изразходвано едни колко си работно време, което е също като при производството на 1 зърно, то тази единица сребро е цена на зърното. Ако по някакви причини тази единица сребро се произвежда дойно повече за същото време, то същата единица зърно ще бъде двойно по-евтина. От което следва, че ст ст се свързва с друга мярка на величина – Времето, доколкото с времето се измерва разхода на труд и че при ръст на производителността на труда на единца време, стойността намалява. Но Пети определя ст ст със сравнително кол труд, т.е те се разменят защото за тях са изразходвани равни по величина количества труд, което означава че Пети макар да стъпва на трудовата теория за ст ст, не отделя ст ст като качество на благото за пазара от разменната ст ст. Тук се проявява мерк атавизъм или идентифициране на стойността, пар форма на ст-ст, оттук че само труда изразходван за сребро и злато (пари) е стойностно образуващ за разлика от другите видове труд, чиито резултати не са сребро и зато. Те създават стойност до токлота до колкото техните резултати се обменят за пари.

Другата логика на Пети, подчертаване на тематичните трудности свързани с тази теория. Това че свързва разбирането си за ст ст с производството на метал (паричен метал) показва, че все още няма диференциация за разбирането на ст ст от мат-вещ полезен носител на тази стст. Когато това не се прави (опит за такова разделяне има още при Аристотел) ... у Пети няма разграничаване понятието за ст ст от неговия носител. Има обединяване. Това още повече обърква, когато проблема за ст ст се разглежда в такива производства (аграрно, сел стоп) където наред с труда и природата взима участие в създаването на мат-вещ х-тер на ст-ст. Да кажем, очевидно е че при растежа на пшеницата производителя прави там някакви допълнителни обработки за премахване на вредители и само гледа времето да не е лошо, пониква зърното и след това то е готово за събиране. Очевидно е, че тук природата, наравно с труда участва в увеличаването на производството. Имаме разлика между времето на труда и времето на производството. По тази логика Пети съвсем правилно прави извод: Трудът е баща, а природата майка на богатството. Тук имаме 2 фактора (бащенски и майчински) на богатството. Но когато не се отделят майчинския от бащинския, то логично е да се стигне до второ схващане за ст ст, а именно, че и още един фактор е стойностнообразуващ фактор (природата). Това се отличава от началното схващане за стойността, чиято величина се мери само с работно време.

Но при това разбиране не може да приложим същата мярка, както при ортодоксалното разбиране, каквото беше работното време. От тук Пети тръгва да търси обща мярка и се спира на средно дневното препитание на един наемен работни. Като пак се подхлъзва и идентифицира ст ст със средното препитание, но това е РЗ и

по този начин слага равенство между стст и РЗ. В наемните отношения обаче РЗ е елемент от стст и тя винаги е по-малка от величината на стст. По-важното в случая е, че Пети въпреки тези отклонения, той поставя важни въпроси и поставя началото на Трудовия принцип на стойността.

Друга категория, която Пети се опитва да разбере е категорията на празпределението на стст, една от основните категории – РЗ. Пети вижда, че труда се купува и продава. Той има цена като всички обикновени стоки. В този пално РЗ е цената на труда. Но неговата цена няма как да се обясни по същия начин както обикновената стока. Неговото производство не върви по тази линия, както производството на близалките да кажем. За това Пети реалистично свързва РЗ със ст ст на средствата, необходими за съществуване на работника и неговото семейство. Но той отразява този момент на формиране на наемния труд през този преходен период в Англия, в който има много луппен смисъл именно привнася една количествена особеност във формирането на цената на труда на ниско равнище. Дори парламента я определя на мин равнище. Затова Пети е бил убеден, че основна мотивация за наем е едно минимално равнище на РЗ или един мимнимум за средства за съществуване. Тоест той свързва РЗ със един мимимум, който все пак е по-голям от екзистенц миниимум, тъй като този мин трябва да осигурява възпроизводство и да осигурява условия за труд. Този план е класическото виждане за РЗ, освен това почти всички класици по-нататък извеждат РЗ като мин средства за живот. Железен закон за РЗ – тя винаги е на мин равнище. Пети е бил убеден, че работниците работят за едното ядене и едното пиене. И той затова е бил за мин РЗ, защото е вярвал, че ако му се даде двойно повече, то работника ще работи двойно по малко.

Мин средства за съществуване не е константна величина. Той се ограничава върху 2 естествени фактора, които влияят върху този мин, но това подсказва, че върху минимума влияят и обществени и др фактори. Като ест факторни той посочва плодородието на земята. Там идеята е, че то има отношение към плодотворността на труда и на производството. При плодотворна земя средствата за производство са по-ниски и като цяло това се отразява на стойностното равнище на минимума – намалява мин, тъй като стоката е по-евтина и обратното. В този план е влиянието на този естествен фактор.

Природо-климат фактор – влияе върху нуждите на работниците. (зима – дърва, топли дрехи...) Те са по-високи като обем и това по-високо равнище ще се отрази на минимума, който ще нарастне и обратното.

Освен това той живо се е интересувал от проблемите на аграрното производство. И то неслучайно, защото вторият му период е свързан с лекарската му практика в армията на Оливър Кронуел и там го правят като член на поземлена комисия. Той успява да акумулира монго земя и от там става ландлорд. Същността на дохода от поземлената собственост каквато е рентата.

Поземлена рента – Този доход от отдаването на поземлената собственост на някой, който я експлоатира за печалба и плаща аренда на този, който владее земята. Според Пети рентата е част от стойността на продукта на труда след приспадането на производствените разходи, рз и печалбата, присвоявана на основание собственост върху земя. Ние видяхме че има още едно разбиране. В неговия контекст източникът на рентата не е труда, а тя е в резултат на действието на природния фактор. Тя се явава като възнаграждение за ползването на този фактор.

Работата е там, че Пети все още няма определено виждане за печалбата . Тя веднъж се определя с издръжките по производството или че печ е някакво възнаграждение за предприемаческата дейност на капиталиста. Друг път печалбата се идентифицира с рента – смесва се, при което рентата се извежда от нейните тесни рамки (на доход от поземлена собственост или част от стст), а се определя като всеобща форма на кап доход. По принцип всеобщата форма е печалбата. Фермера капиталист, за да отдаде рентата я взима от печалбата, т.е. рентата е част от печалбата. Но той си получава своето, независимо, че той дава част от нея за рента. Тук Пети смесвайки печалба с рента извежда рентата като всеобща форма на Кап доход. Поради това Пети извежда лихвения процент не от печалбата, както трябва да бъде, а от рентата. Това му пречи да стигне до край при проблема за цената на земята.

Наред с тясното и обобщенот за рентата, смесена с печалбата, Пети поставя един въпрос за диференциалната рента и диф доход. Диф според някакво различие.

Пети разглежда диф рента по местоположение е свързана със обстоятелството, че при равни по плодородие участъци земя, по-близките до пазара принасят на поземлените собственици по-висок рентен доход от собствениците на участъци земя по-отдалечени от пазара. Ако се приеме, че плодородието е еднакво то е очевидно, че за единица продукт ще се правят еднакви разходи. Разликата в разходите за единица продукт е че те са във връзка с транспортните разходи. Ясно е че транс. Р-ди за произв на прод на най-близките ще са най-малки. В тази връзка пети доразвива трудовата си теория за стст, като при обяснението на проблема извежда така обществения характер на стойността, в смисъл, че стст на стоквитте блага се регулира не от индивидуалните

разходи, а се регулират от обществено необходими разходи. По тази логика според Пети регулатор на стст и цената на еднотипните сел стоп стокови блага, произвеждани в еднакви по плодородие, но на различно отстояние от пазара стокови блага се регулират от най-големите разходи на вкарания стопански оборот . Регулатор са разходите в най-отдалечените участъци земи, като тези произведения в най-близкия ще се реализират на пазара по цена на най-отдалечения. Виждаме разликата... Тази разлика се улавя от собствениците в арендните договори и тази рента в случая – диф рента. И собствениците се облагодетелстват – получават най-висока рента.

Подобна е диф рента по плодородие – там разходите за единица продукт ще са различни и ще се реализират на пазара на цената за производство на най-неплодородната земя. От там и основанието за по-голяма рента.

ЦЕНА: Земята се търгува по определена цена. Тя не е продукт на производство и нейната цена трябва да се обясни по друг начин. При покупката на земя се купува и продава дохода от тази земя или че цената на земята това е капитализирана рента или определен брой годишни ренти. Кой е определятеля на годишната рента?!? Пети казва че ще се стигне до абсурдно положение. Пети доколкото извежда от рентата лихвения процент във прав текст отхвърля лихвения процент да бъде такъв определятел. Той нарича лихвата – парична рента. Затова той решава въпроса по оригинален начин. Човек защо купува имот? - За да обезпечи себе си семейството си ... Да? Или пак по тази логика счита че тези 3 поколения - баща син и внук – живеят в рамките на 21 години едновременно и годишната рента я умножава по 21 и намира год рента. Иначе би трябвало за определятел на цената да се използва лихвения процент. Ще се стремим да вземем такава цена, която да ни носи такъв доход н-малък отколкото би ни носила тази земя под формата на рента. Правени са съпоставки за размера на цената на земята и по двата метода и се оказва, че разликите не са толкова големи, което означава, че теорията на Пети има известен резон.

В „Нещо за парите“ Пети окончателно скъсва с меркантилизма, като в своите възгледи за парите той основно извежда 2те основни функции на парите и в тази връзка прави опит да даде формулировка за това какво количество пари са необходими за обслужването на стоковото обращение. Пети свързва стст с производството на пари. В тази връзка той е наясно, че парите могат да изпълняват тази функция, а тя се изпълнява чрез мерната функция, затова защото те самите имат стойност. Как металческите пари мерят стст на стоковите блага? Парите като обикновена монета са били определено количество чрез което се мери стоковата стойност. Така те изпълняват своята мерна функция. Да мерят в опр кол паричен метал стст на стоките. Затова Пети, отчитайки тази важна функция счита, че стст на парите трябва да е устойчива, за да могат нормално да я изпълняват и в тази връзка той е крайно против

на фалшифицирането на парите, което пречи за изпълнението на тази функция. Когато настъпи мащабна фалшификация, цените растат и се явява инфлация.

Наред с тази функция е и функцията като средство за обращение. Те имат вътрешна стойност, свързана със количеството на благороден метал и въз основа на това могат да изпълняват функцията си на международен пазар. Местната стойност е означение номинал на монетата. Този номинал може да съответства на стойността на метала, но при употребата на такива пълноценни пари те се изхабяват и постепенно се намаляват, но номинала остава същия – естествена фалшификация. От тук и идеята, че пълноценните пари могат да бъдат заменени с книжно парични номинални знаци, които да бъдат представители на истинските пари при определени условия. Пети скъсва с мерк до толкова доколкото виждането му че парите самите не могат да се идентифицират с цялото богатство. Тази връзка Пети стига до един немерк извод, че както излишъкът от пари, който за мерк е израз на богатство, така и недостига са еднакво вредни за икономиката. Излишъкът, защото още късните мерк забелязват, че когато се поддържа продължително време активен търговски баланс общото равнище на цените започват да растат. Недостигът е вреден, защото пък води до спад на цените – дефлация. Тя обаче не стимулира икономиката. Когато ти падат цените и даже се задържат на едно на едно равнище инвеститорите и капиталът започват да се изтеглят от този сектор. От тук и резонният въпрос – кое количество пари е необходимо? И има ли закон да имаме определено кол, което да обслужва нормално стоковото обращение. Пети казва: Кол пари в обращение зависи от стойностната сума на сделките или сумата на стоковите цени. Права зависимост – колкото сумата е по-голяма, толкова по-голямо количество пари е необходимо. 1 монета за единица време може да обслужи повече или по-малко сделки. Ако за 1 ца време тя обслужва повече сделки, то тогава са необходими по-малко пари и обратното. Кол пари е в обратна зависимост от честотата на паричното обращение.

Ървин Фишер – движението на парите е в зависимост от количеството пари, но по тази формула се определя движението на цените – инфлацията.